

În stropii ultimelor ploi

Mihail Janto

Flămând de dulcele iubirii,
când anotimpuri cern mistere,
pierdut pe calea amintirii,
mi-e dor smintit de-o mângâiere.

Un vis nebun mi-e`n suflet focul,
am mers desculț prin jar și soare,
tu ți-ai săpat în mine locul,
ca umbra sorții dansatoare.

Iubirea mă străpunge lină,
iar din privirea ta scânteie,
un gând sălbatic mă domină,
și sânii tăi dulce femeie.

Durerea ta, în noi suspine,
tu ești de-a pururea, "Marie",
în coapse porți multe destine,
a sorții veșnică magie.

Chiar ceru-n tine îi schimbător,
ești valul ce spală nisipul,
și un zâmbet des amăgitor,
care promite infinitul.

Iubești și ierți de-i fi trădată,
îți stă pământul la picioare,
dar fie clipa blestemată,
când sufletu-ți n-are iertare.

M-ai învățat ce-i umilire,
m-ai așternut și la picioare,
un suflet după răstignire,
cu ultimul sărut ce doare.

Am plâns amar și fericire,
ca pe un ultim țârm cu soare,
sărută-mi dorul din privire,
pierdut în golul care moare.

Mai dă-mi o singură speranță,
ca în stropii ultimelor ploi,
ce plâng ades`ca o romanță,

POEZII ONLINE

te întorci o clipă iar la noi...

Autor, Mihail Janto